

РЕШЕНИЕ

№ 4591

гр. София, 10.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 26.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **3340** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП./.

Образувано е по жалба на Н. М. М., ЕГН: [ЕГН] чрез адв. В. Й. срещу ЗППАМ № 22-4332-000707/10.02.2023 г., издадена от Р. Б. Н., полицейски инспектор отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на жалбоподателя, на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен се представлява от адв. Й., който моли да бъде отменена оспорената заповед.

Ответникът полицейски инспектор отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

В жалбата е посочено, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като в същата липсва дата на извършване на нарушението, като е посочен само часа. Жалбоподателят твърди, че АУАН сер. ГА с бл. № 675340 не му е връчен. Отрича да е бил спиран за проверка, като е управлявал личния си автомобил, както и да е отказал да бъде изпробван с техническо средство Д. тест 5000с фабричен номер ARMF 0097. Твърди, че за същото нарушение има издадена друга ЗППАМ, като преди нейното издаване му е връчен друг АУАН сер. ГА с бл. № 675339 от 4.2.2023г. Моли оспорената заповед да бъде отменена.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

При извършена полицейска проверка е установено, че на 04.02.2023г., около 00.40 часа в [населено място] по [улица], управлява личния си лек автомобил М., с рег. [рег.номер на МПС] , с посока на движение от [улица]към [улица], като при извършена проверка до механа „К.“ същият категорично отказва да бъде изпробван с техническо средство Д. тест 5000с фабричен номер ARMF 0097, за което е съставен АУАН сер. GA с бл. № 675340 от 04.02.2023г.

Въз основа на АУАН е издадена ЗППАМ № 22-4332-000707/10.02.2023г., с която на Н. М. М. на основание чл. 171, т. 1,б.,б“ от ЗДвП, е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

На основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. принудителните административни мерки по чл. 171, ал. 1, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от представената, Заповед № 1618/26.02.2018 г. на Директора на СДВР, оспореният пред съда акт е издаден от компетентен административен орган.

Оспорената заповед отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК.

Същата е мотивирана и съдържа фактическите и правните основания, послужили за нейното издаване. Изпълнени са изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

При издаване на процесната ЗППАМ не са допуснати нарушения на процесуалните правила.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. пр. 3-то от ЗДвП., за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки, а именно: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

На първо място от събраните писмени доказателства – АУАН с доказателствена сила съгл. чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, безспорно се установява, че на 4.2.2023г. около 00.40 часа в [населено място] до механа „К.“, при извършена от полицейските органи проверка Н. М. в качеството си на водач на автомобил М., с рег. [рег.номер на МПС] категорично е отказал да бъде изпробван с техническо средство Д. тест 5000с фабричен номер ARMF 0097 и да му бъде извършена проверка с тест за установяване

употребата на наркотични вещества или техни аналози и не е изпълнил предписанието за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, с което е нарушил разпоредбата на чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП. За извършеното нарушение е съставен АУАН № 675340 от 04.2.2023г., който противно на изложените в жалбата твърдения е връчен лично на Н. М. на 4.2.2023г.

На следващо място, действително в оспорената заповед е посочен час на извършване на нарушението, без датата, но този пропуск не се явява съществено процесуално нарушение, доколкото от всички останали приложения по делото доказателства в т.ч. и от издадения АУАН сер. ГА с бл. № 675339 от 4.2.2023г. безспорно се установява, че датата на извършване на това нарушение е 4.2.2023г.

Неоснователни са и аргументите, че за същото нарушение е издадена предходна ЗППАМ, № 473/4.2.2023г., тъй като от доказателствата по делото се установява, че заповедта е издадена за друго нарушение, установено с друг АУАН № 675339 от 4.2.2023г., който удостоверява отказът на Н. М. бъде извършена проверка с техническо средство за алкохол.

В двата приложения по делото АУАН с горесцитираната доказателствена сила, е вписан, както отказът на М. да му бъде извършена проверка с техническо средство за алкохол, така и отказът му да бъде проверен за употреба на наркотични вещества, които се явяват две отделни деяния.

Фактичката обстановка се установява и от другите събрани по делото доказателства, а именно обяснението на свидетели, които непосредствено са възприел въпросното МПС М. и неговия водач с неадекватно поведение, както и от докладната записка на ст. полицай В. Д..

Представените с административната преписка писмени доказателства, обсъдени по отделно и в тяхната съвкупност, водят до извод за наличие на предпоставките на чл. 171, т. 2а, б. „б” ЗДвП, поради което същата се явява законосъобразно наложена. Заповедта е мотивирана, като съгл. ТР № 16 от 31.03.1975 г. на ВС няма пречка мотивите да се намират и в други документи от преписката, в случая АУАН.

Предмет на настоящото дело не е административно-наказателната отговорност на лицето, а предпоставките за налагане на ПАМ. Административният орган в условията на обвързана компетентност при съставен АУАН е длъжен да издаде заповед за налагане на ПАМ съгл. чл. 171 от ЗДвП, което в случая е направено. Органът е упражнил предоставеното му правомощие в съответствие с целта на чл. 22 от ЗАНН, във връзка с чл. 171 от ЗДвП. - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения от водача, поради което ЗППАМ отговаря и на целта на закона.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена. При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски.

Ответникът не претендира разноски, няма доказателства такива да са направени, поради което не следва да бъдат присъждани.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София -град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. М. М., ЕГН: [ЕГН] чрез адв. В. Й. срещу ЗППАМ № 22-4332-000707/10.02.2023 г., с която на жалбоподателя, на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДВП, е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДВП.

СЪДИЯ: